

Trumpa šiandieninių sveikatos problemų apžvalga

Žmogui per visą žmonijos egzistavimo istoriją nuolat iškyla vis tie patys klausimai:

- kas yra liga?
- ar galima būti sveikam visą gyvenimą?
- kokia didžiausia žmogaus gyvenimo trukmė?
- kodėl miršta “sveiki” žmonės?
- kodėl gimsta nesveiki vaikai?
- kodėl įvyksta persileidimas nėštumo metu?
- kodėl atsiranda nevaisingumas?

Šie ir daugelis kitų gyvenime kylančių klausimų neduoda žmonėms ramybės, verčia ieškoti atsakymų bei ryžtis įvairiems sprendimams. Kartais mokslininkai ir medikai pergalingai paskelbdavo apie atrastus vaistus, gydymo metodus ar būdus, galinčius išgydyti vos ne nuo visų ligų. Deja, po kurio laiko paaiškėdavo, kad laukiamo efekto nėra... Daugelis žmonijos sveikatos problemų neišspręstos iki šiol ir net kasmet darosi vis opesnės.

Medicinoje nuolat sukuriami daugybė naujų vaistų, preparatų, išrandama vis tobulesnių jų gamybos technologijų, sugalvojama ligų diagnostikos ir gydymo metodų, bet nuo to žmogus, deja, netapo sveikesnis. Daugelis užkrečiamųjų ligų, tokių kaip maras, raupai ir kitos, beveik išnyko, bet padaugėjo širdies - kraujagyslių, onkologinių, nervinių, psichinių ir kitų susirgimų, išplito AIDS. Vis daugiau vaikų gimsta su įvairiomis, kartais net labai rimtomis problemomis, nulemiančiomis vaiko sveikatą, jo protinį bei fizinį vystymąsi. Pažvelgus iš šalies, susidaro įspūdis, kad vyksta savotiškos varžybos – kas ką įveiks: mes ligas, ar ligos mus. Kas vis dėlto įvyko? O įvyko tai, kad, ieškodamas universalių vaistų nuo visų ligų, žmogus nuėjo ne ta linkme ir užuot pašalinęs ligų priežastis, o drauge ir pačią ligą, jis daug ką supainiojo ir net komplikavo.

Kaip ir kodėl taip atsitiko? Ar galima padėti atitaisyti? Kaip tai padaryti?

Atsakymams į šiuos ir kitus klausimus skiriu šią knygą ir joje pateikiu savo sukauptą praktinių tyrimų medžiagą. Šie mano subjektyvūs tyrimai ir jų išvados irgi nebus panacėja, tačiau įsigilinusiems ir suvokusiems paprastą gyvenimo išmintį tikrai daug kas paaiškės ir, galbūt, taps savotišku tolesnio gyvenimo kelrodžiu.

Skaitant šią knygą, gali iškilti sunkumų laisvamaniams ar tvirtai besilaikantiems ateizmo mokymo ir skeptiškai vertinantiems teologinių mokslų išmintį.

Šioje knygoje pateikta informacija net ir kitokių įsitikinimų žmonėms gali lemiamai pakeisti mąstyseną, o todėl ir sveikatą bei likimą gerąja linkme. Svarbu skirti rimtą dėmesį toms teksto vietoms, kurios sukelia abejonių, atmetimo jausmus ir net aktyvų išorinį protestą. Dažniausiai tai ir yra tos vietos, kuriose slypi žmogaus nelaimių ir susirgimų priežastys. Tuos puslapius rekomenduočiau perskaityti ne vieną kartą ir stengtis įsigilinti į išmintį. Dažnai dėl nebrandžių įsitikinimų žmonės intensyviai priešinasi pateiktai informacijai, ir tik po kurio laiko patyrę nesėkmes, suvokia, kad patys neišleido išminties į savo gyvenimą, o dabar praeities nebegalį pakeisti ir tenka taikytis su netektimi, invalidumu ir kitom bėdom.

Manau, skaitytojai nepadės šios knygos į šalį, ją tik pavartę, perskaitę turinį ar keletą skyrių. Suvokti aprašytą išmintį galima tik gerai įsigilinus į daugelį gyvenimo tiesų, kurios, skaitant paviršutiniškai, atrodo nereikšmingomis gyvenimo smulkmenomis, nors tikrovėje ir gyvenimo praktikoje jos turi lemiamą reikšmę ne tik skaitytojui, bet ir jo palikuonims ar net mirusiems tėvams, seneliams, proseneliams bei tolimesniems protėviams. Žmogaus sveikata ir likimas nesikeis tol, kol nepasikeis pats žmogus. Pozityvus pasikeitimas įmanomas, tik žmogui suvokus Visatos egzistencijos dėsnių esmę ir prasmę. Bet koks Visatos dėsnių ignoravimas ar pažeidimas turi neigiamą pasekmę žmogaus gyvenime.

Žmogus privalo žinoti, kas vyksta su žmogaus siela apvaisinimo metu ir po jo, kūdikiui augant motinos iščiose, per visą gyvenimą iki pat mirties, kodėl žmogus papuola į ligų, kančių, problemų, nelaimių, nesėkmių, krizių ir katastrofų sukurius, kaip išvengti šių sukurių ir kaip, pakliuvus į juos, išvengti neigiamų pasekmių ar bent jau sumažinti jas iki minimumo.

Medikams ir netradicinio gydymo metodus praktikuojantiems žmonėms patariu gilintis į šioje knygoje pateiktą informaciją, laikinai “užmiršus” visas savo žinias ir sugebėjimus, kad šie netrukdytų suvokti ir įsisavinti mano praktinių tyrimų išvadų esmę. Geriausia skaityti taip, lyg nieko nežinotum nei apie žmogų, nei apie jo sveikatą, ligas ir jų gydymą. Vėliau, “prisiminus” savo kvalifikaciją ir į ją pažvelgus iš naujų pozicijų, galima atrasti daug įdomaus ir naudingo sau ir savo pacientams.

Materialistinis mokslas, o drauge ir medicina, išnarsto visus žmogaus kaulelius, organus, molekules, atomus ir biolaukus, bet, deja, nežino ir net žinoti nenori, kas yra žmogus, jo sveikata ir ligos. Tačiau žmogus gydomas. Gydomas faktiškai taip, kaip labiausiai išsivystęs gyvas organizmas ir tuo pat metu stebimasi: „Medicina vis tobulėja, o ligos nepasiduoda“. Taip yra todėl, kad šių problemų sprendimas priklauso nuo gerokai aukštesnės kompetencijos sferų.

Žmogus yra dvasinio ir fizinio kūnų vienovė. Dvasinį kūną sudaro žmogaus siela ir jos ryšio su Žmonijos Dvasia, kaip aukštesne instancija, visavertiškumas. Žmogaus kūnas, jo siela ir Žmonijos Dvasia sujungti funkciniais ryšiais pagal veikiančius universalius Visatos dėsnius. Jokio chaoso čia nėra, viskas yra sisteminga ir tikslinga. **Žmonijos Dvasios struktūros yra Dievo sukurtos, ir jose suformuota žmogaus galimybių visuma: mokslo, meno, išminties, dvasingumo, dorybės, taip pat visos jo raidos programos – apvaisinimas ir augimas, taip pat sugebėjimas suvokti šviesiosios amžinybės išminties tiesas ir jomis vadovautis.** Ryšys su Dievu ir Dievo palaima įmanomas tik per Žmonijos Dvasios struktūras. Savo prigimtinė dvasinė Dievo palaimos šviesa, meile, dora ir išmintimi žmonės nuolat maitina, vysto ir net tobulina žmonijos pagrindinį egzistencijos šaltinį – Žmonijos Dvasią, nes jos vystymosi ir tobulėjimo „programa“ sutvarkyta taip, kad iš kiekvieno žmogaus išsileidžia tik meilės, doros, gėrio, grožio ir kitas pozityvias mintis bei viską, kas pagal Dievą yra žmogiška ir veda į tobulybę. Visa, kas gali pakenkti Žmonijos Dvasios struktūroms, grąžinama atgal per sielą pačiam blogų minčių spinduliuotojui ir pasireiškia jame bei jo palikuonyse įvairiomis ligomis, silpnaprotyškumu, kitomis fizinėmis ar psichinėmis negaliomis ir nesėkmėmis.

Žmogus, atrodo, yra pati didžiausia mįslė sau pačiam. Medicina, nesigilindama į sielos egzistavimo dėsnius ir gydydama tik fizinį žmogaus kūną, dažnai pakenkia dvasiniam kūnui, o todėl ir žmogaus sveikatai. Medikai vaistais sumažina fizinį skausmą – sielos sunegalavimo signalą fiziniam kūnui, ir šis tampa nebejautrus. Liga sieloje gilėja ir, lyg virusas kompiuteryje, pridaro tiek žalos, kad medikams tenka kovoti su vis gilesnėmis pasekmėmis. Fizinis kūnas, nors ir matomas, yra tik nedidelė daugiamačio, begalinio erdvėje ir laike žmogaus dalis, lyg ledkalnio viršūnė. Nors jis ir labai svarbus, tačiau be sielos ir Žmonijos Dvasios egzistuoti negali, kaip kad ledkalnio viršūnė – be paties ledkalnio.

Žmogaus kūno, jo sielos ir Žmonijos Dvasios sąveikos dėsniai turėtų tapti psichologijos ir psichiatrijos mokslų pagrindu. Šiandien, deja, šios mokslo šakos ne tik nesigilina, bet greičiau netgi ignoruoja šią sąveiką. Toks požiūris medicinos mokslą nukreipia tik į ligų stiprėjimą ir plėtrą, bet ne į jų profilaktiką ar jų priežasčių atskleidimą. Tačiau daugeliui medikų ir farmacijos pramonei tai labai pravartu, nes šiandieninė medicina-farmacija tapo komercine ir savo pelningumu užima antra vietą po naftos verslo...

Turime daug ligoninių, daug gydytojų, daug vaistinių ir daugybę vaistų, o ligonių nemažėja, ir jų sveikata vis labiau komplikuoja. Vienas populiariesnių JAV lektorių dr. Uollokas savo knygutėje „Mірę gydytojai nemeluoja“ rašo, kad vidutinė amerikiečių gyvenimo trukmė 1991 m. buvo 75,5 metų, o gydytojo – tik 58 metai. „Taigi, jei Jūs norite atkariauti iš gyvenimo 20 statistinių metų, nestokite į medicinos mokyklą“, – pataria gydytojas. Kodėl gydytojai, turėdami tiek medicinos žinių ir galimybę pataisyti sveikatą vaistais, vis tik gyvena trumpiau? Ogi todėl, kad medicina ir sveikata – visiškai skirtingos sąvokos. Medicina gydo ligas, o sveikata priklauso visų pirma nuo žmogaus dvasinės sveikatos, ji – kūno ir sielos vienovės ir sąveikos harmonija.

Išmintingieji moksle (ir ne tik medicinos) jau šiandien suvokia, kad visos blogio ir problemų šaknys glūdi ne fiziniame, o dvasiniame žmogaus kūne ir kad visų ligų, socialinių problemų, nesėkmių, žmonijos tarpusavio konfliktų priežasčių reikia ieškoti dvasinėse anomalijose.

Rimtų ligų priežastys daugiausia glūdi žmogaus sieloje. Tai – Visatos dėsnių pažeidimo mintimis, žodžiais, veiksmais ar emocijomis pasekmė. Tenka pastebėti, kad tos pačios mintys, tie patys žodžiai ar veiksmai kiekvieną žmogų veikia skirtingai. Tai priklauso nuo realios žmogaus dvasinės sveikatos būklės, kuri savo ruožtu priklauso nuo to, kokiame dvasiniame lygmenyje žmogus užgimė ir kokio lygmens buvo jo dvasinė sveikata pažeidimo metu. Pasekmės priklauso ir nuo to, su kokiais jausmais ir jų intensyvumu įvykdytas pažeidimas, kaip giliai pažeidžiama aukščiausioji etika ar kažkuris iš Dešimties Dievo įsakymų, ir kokios reakcijos susilaukia kitų žmonių sielose. Pažeidimo mintimis, žodžiais ir darbais momentu susiformuoja tam tikras energetinio potencialo židiny – ligos šaknis, kuri pasilieka žmogaus sieloje. Nuo kitų, papildomų pažeidimų ši šaknis nepastebimai auga ir keroja. Šie pažeidimai – tai sunkios keršto troškimo, neviltingos, pykčio ir gilių pergyvenimų mintys.

Kuo ilgiau žmogus pasilieka negatyvių minčių sūkuryje, tuo daugiau ir stipriau įsigali dvasinė liga, kuris perauga į irzlumą, nepakantumą, nervinę įtampą, agresyvumą. Visa tai sukelia naują negatyvių minčių srautą, ir žmogus praranda dvasinę ramybę ne tik dieną, bet ir naktį – košmariški sapnai neleidžia jam pailsėti. Didėjantis nervinis išsekimas perauga į nemigo naktis, atsiranda silpnumas, nuolat prislėgta nuotaika, dingsta kūrybiškumas ir noras dirbti. Dažnai išmuša tai karštis, tai šaltis, dingsta apetitas. Dvasinės ligos pamažu paveikia žmogaus fizinį kūną ir pasireiškia jame bioenergetiniu nepakankamumu (pasireiškia uždegiminėmis ligomis) ir onkologinės prigimties ligomis (pasireiškia organų funkcijų nevykdymu arba iškreipta vystymosi forma). Onkologinei įtampai viršijus 50 proc., pereinama į piktybinę formą. Dažniausiai šios skirtingos prigimties ligos papildo viena kitą ir priverčia blaškytis ir patį ligonį, ir medikus.

Tibeto gydytojas K. Dhandrup rašė: “Norint tapti geru gydytoju, žinių ir įgūdžių nepakanka. Lygiai tiek pat, o gal ir dar svarbiau, yra mylėti ir užjausti ligonį, būti geram ir nuoširdžiai stengtis palengvinti jo skausmą bei sumažinti įtampą”.

Tibeto gydytojų viešnagės Europoje ir JAV atvėrė kelią naujiems proto ir kūno tarpusavio tyrinėjimams bei sėkmingam įvairių tradicinei terapijai nepasiduodančių ligų gydymui. Komentuodamas savo susitikimą su vienu geriausių Tibeto medicinos gydytojų dr. Ješiu Dondenu, JAV Jeilio universiteto chirurgijos profesorius Richardas Zelceris (Richard Selzer) pasakė: “Niekio panašaus Vakaruose mes neturime. Tai tokia medicinos sritis, kurios dar nepajėgiame suvokti”.

Dar giliau pažvelgus, galima labai pagrįstai tvirtinti, kad geriausias žmogaus sielos ir kūno gydytojas yra pats žmogus. Žmogaus sąžinė, apvainikuota dieviška išmintimi, yra pats vertingiausias patarėjas ir net gydytojas. Tik ji viena gali nuolatos kontroliuoti žmogaus mintis, jausmus, žodžius ir veiksmus. Tik ji viena gali įvertinti žmogaus poelgių visumą ir padėti surasti išeitį. Nėra nei gydytojų, nei šventųjų, nei ekstrasensų, nei burtininkų, nei..., sugebančių nuolat kontroliuoti kito žmogaus mintis, jausmus, žodžius, darbus ir apsilėidimus, ir nuolat visa tai valdyti. Tai gali tik žmogaus sąžinė. Reikia tik mokėti ir norėti išsiklausyti į savo sąžinės balsą.

Visatos ir žmogaus vienovė

Žmogus – Visatos dalelytė. Jis skleidžia šviesą ir nori suvokti save bei jį supantį pasaulį. Tik pažinęs ir suvokęs save patį, žmogus gali atsigręžti ir kitaip pažvelgti ne tik į save, bet ir į Visatą, toliau gilintis bei ieškoti dėsningumą ir žmogaus priklausomybės nuo aplinkos.

Visatoje – kaip ir valstybėje: **Visatos dėsnių nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės už jų pažeidimus ir nesumažina pasekmių.** Nežinoti šių dėsnių reiškia gyventi aklai ir eiti į nežinią, kurioje apstu kliūčių ir prarajų. Tik žinodamas šiuos dėsningumus ir jų laikydamasis žmogus gali išvengti ligų, nesėkmių ir blogo likimo sau ir būsimoms kartoms. Gyvybės egzistencijos dėsniai – tai objektyviai veikiantys biologiniai dėsniai, kurie kiekvieną akimirką valdo ląstelių, audinių, organų ir sistemų funkcijas, o kartu ir sveikatą, galimybes bei visus žmogaus sielos ir kūno rezervas.

Visatoje egzistuojantys dėsniai yra pastovūs, griežti ir visiems privalomi. Juose nėra išimčių nei turčiams, nei įžymybėms, nei visuomenėje didžiai gerbiamiems žmonėms. Visatos dėsnius būtina ne tik žinoti, bet ir jų laikytis.

Žmogus yra mąstanti būtybė. Šviesios ir išmintingos mintys lemia jo gerą sveikatą ir likimą, tuo tarpu blogosios sužlugdo laimingą ir nerūpestingą gyvenimą.

Žmogus niekada nepaklausia savęs: “Kodėl ši mintis atėjo man į galvą? Ką ji nori man pasakyti?” Viskas turi savo reikšmę ir prasmę, nes be priežasties nėra jokios pasekmės. Pasaulyje atsitiktinai neegzistuoja, egzistuoja Visatos dėsniai, priežastys ir pasekmės.

Žmogus žino materialaus Žemės traukos dėsniu ignoravimo pasekmes, todėl, gyvendamas daugiaaukščio namo viršutiniuose aukštuose, nešokinėja per langą ar balkoną žemyn, o lipa laiptais, nes puikiai suvokia, kuo baigsis tokie bandymai. O nesilaikydamas Žmonijos Dvasios ir žmogaus sielos raidos dėsnių, žmogus kenkia sau ir savo palikuoniams, Visatai.

Dievo sutvertame pasaulyje viskas yra optimalu ir paprasta. Pažvelkime į atomo sandarą. Visų cheminių elementų atomų sandara iš principo yra vienoda – branduolys ir elektronai. Visa jėga glūdi branduolyje, ir nuo jos priklauso aplink skriejančių elektronų kiekis. Vandenilio (H) atomas turi branduolį ir aplink jį skriejantį vieną